

Arrest

nr. 113 259 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 maart 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashayi-afkomst. U zegt dat u 17 jaar bent. U bent geboren in het dorp Amla (district Dara-i-Noor, provincie Nangarhar). Daar hebt u heel uw leven gewoond.

Uw vader werkte de laatste zes of zeven jaar als bewaker op de luchthaven van Jalalabad. Twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, kreeg de malik van uw dorp een telefoontje van de Taliban. Ze vroegen de malik om tegen uw vader te zeggen dat hij moest stoppen met zijn job. Uw vader negeerde deze waarschuwing en zette zijn werk voort. Ongeveer twee maanden later werd uw vader op dezelfde manier bedreigd. Hij zette zijn werk stop.

Na het stopzetten van zijn werk, bleef uw vader thuis. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan is uw vader verdwenen. U denkt dat hij ontvoerd is door de Taliban. Na zijn verdwijning hebt u geen nieuws meer vernomen over uw vader.

Ongeveer een maand na uw vaders verdwijning kwam er een groep Talibs naar uw huis. U was op dat moment met één van uw broers bij uw oom S.(...) K.(...) in het zelfde dorp. De Taliban hebben uw huis doorzocht en aan uw moeder gevraagd waar u was. Ze zeiden aan uw moeder u aan hen uit te leveren, anders zou de hele familie problemen krijgen.

Na dit incident is heel uw gezin naar het huis van uw oom S.(...) K.(...) verhuisd. Daar bleef u ongeveer een maand, alvorens Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer vijf maanden bent u in België aangekomen op 7 maart 2013. Dezelfde dag hebt u uw asielaanvraag ingediend.

U vreest vermoord te worden door de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw vaders taskara, afgegeven in 1381 (= 2002-2003) en een document van uw vaders werk, zonder afgiftedatum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt vastgesteld dat, hoewel u beweert slechts zeventien jaar oud te zijn, de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij heeft uitgewezen dat u zeker meer dan 18 jaar, en waarschijnlijk zelfs 20 jaar bent. Bij de behandeling van uw asielaanvraag kan u dus niet beschouwd worden als minderjarige.

Om te beginnen hebt u het Commissariaat-generaal er niet van kunnen overtuigen dat uw vader als bewaker in de luchthaven van Jalalabad werkte. U kan enkel zeggen dat uw vader zo'n zes of zeven jaar als bewaker in de radarsectie werkte (CGVS, p. 11, p. 12). Meer kan u niet vertellen over uw vaders job. U weet niet voor welke organisatie uw vader precies werkte. U kan uw vaders uniform niet beschrijven en weet evenmin wat voor wapen hij droeg. U verklaart dat uw vader een document van het districtscenter nodig had eer hij kon beginnen werken, maar kan geen informatie geven over de aard of de inhoud van het document (CGVS, p. 11). U zegt dat uw vader geen speciale rang had, maar weet ook niet of er verschillende rangen mogelijk waren in de organisatie waarvoor uw vader werkte. U weet niet of uw vader iemand kende die hem aan de job heeft geholpen. U weet niet of uw vader een opleiding heeft gekregen, u weet niet wie uw vaders baas was, noch wie zijn collega's waren. U kan niet verduidelijken op welke manier uw vader contact zou hebben gehad met de Amerikanen. U weet niet waar precies in de luchthaven uw vader verbleef in de periodes dat hij werkte (CGVS, p. 12).

Wanneer u gevraagd wordt of u uw moeder of iemand anders meer informatie hebt gevraagd over uw vaders werk, verklaart u dat uw moeder niet meer informatie had dan u zelf (CGVS, p. 14). U verklaart echter ook dat uw vader zijn werk stopzette omwille van de bedreigingen van de Taliban (CGVS, p. 14). Daarna zou hij thuis zijn gebleven (CGVS, p. 18). In die periode had u dus niet alleen de gelegenheid, maar ook een gegronde reden om uw vader om meer informatie te vragen over zijn job. Immers, indien uw vader werkelijk zijn job op de luchthaven moest stopzetten omwille van doodsb bedreigingen, mag verwacht worden dat u interesse betoonde voor deze job, en de gelegenheid te baat nam om uw vader om informatie over zijn werk te vragen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u uw vader niet om meer informatie vroeg nadat hij met zijn werk was gestopt, zegt u dat uw vader niets vertelde over zijn werk. U beantwoordt de u gestelde vraag niet met dit antwoord. Wanneer u dezelfde vraag opnieuw gesteld wordt, zegt u dat de beperkte informatie die u had genoeg was voor u (CGVS, p. 15). Dat u geen bijkomende informatie hebt vergaard over uw vaders werk, terwijl hij met de dood bedreigd zou zijn geweest omwille van ditzelfde werk, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt weliswaar een document neer dat uw bewering dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad werkte zou moeten ondersteunen. De bewijskracht van het door u neergelegde stuk kan niet anders dan onbeduidend genoemd worden. Immers, in het kader van een asielaanvraag hebben documenten enkel het vermogen een intrinsiek coherent en geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het

geval is, kracht bij te zetten. De bewijskracht van het document dat u toont wordt verder ondermijnd doordat u zelf geen informatie heeft over de inhoud ervan. U beweert dat ook uw moeder hierover niet meer uitleg kon geven. Wanneer u gevraagd wordt of u in België het document door iemand heeft laten lezen voor u, zegt u van niet. Kort daarna verklaart u echter dat iemand op de trein u verteld heeft dat er 'R.(...)' (dat zou uw vaders bijnaam zijn geweest) op het document staat. U hebt het document dus wel door iemand laten lezen, in tegenstelling tot uw eerdere bewering. U zegt dat de jongen u enkel op de naam in het document zou hebben gewezen (CGVS, p. 10). Met deze opmerking klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Dat u niet meer moeite hebt gedaan om de inhoud van het door u neergelegde stuk te weten te komen, terwijl het het enige stuk is dat u hebt om uw beweringen over uw vaders werk te ondersteunen, doet afbreuk aan de bewijskracht van het stuk en de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw vaders werk.

De bewijskracht van het door u neergelegde stuk wordt verder ondermijnd door de inhoud. Het document vermeldt enkel dat 'R.(...)' heeft deelgenomen aan de 'banner day' van 2004. Nergens uit het document blijkt dat het over uw vader zou gaan. U weet zelf niet wat een 'banner day' is. Uw vaders naam, noch de luchthaven van Jalalabad wordt in het document vermeld. Op geen enkele manier kan uit het door u neergelegde stuk worden afgeleid dat uw vader in de luchthaven van Jalalabad zou hebben gewerkt. Bovendien wordt in dit stuk gesteld dat 'R.(...)', volgens u dus uw vader, zou hebben deelgenomen aan de 'banner day' van 2004. U stelt echter dat uw vader zes of zeven jaar in de luchthaven zou hebben gewerkt (CGVS, p. 12). Hij zou in 1391 (= 2012-2013) met zijn werk gestopt zijn (CGVS, p. 14). Uw vader kan dus ten vroegste in 2005 begonnen zijn met zijn werk. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, zegt u enkel dat uw vader zes of zeven jaar daar werkte. Opnieuw geconfronteerd met de onmogelijkheid van de tijdsaanduidingen, zegt u enkel dat uw vader dat document heeft gekregen (CGVS, p. 17). U kan de aangehaalde ongerijmdheid niet uitklaren. Wanneer opgemerkt wordt dat de bewijskracht van het document verder ondermijnd wordt door het ontbreken van een afgiftedatum en een uitgevende instantie, verwijst u naar de vlaggen en het logo op het document. Op geen enkele manier kan daaruit de authenticiteit van het door u neergelegde stuk afgeleid worden. Opnieuw komt de bewijskracht van het document en de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Wanneer u gevraagd wordt of uw familie in Afghanistan meer documenten had over uw vaders werk, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 10). Later echter beweert u dat er geen andere documenten over uw vaders werk waren (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen, zegt u dat uw moeder ook niet wist of er meer documenten waren, zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo zet u de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op losse schroeven.

De door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die volgens u te maken hebben met uw vaders job (CGVS, p. 18), boeten in aan geloofwaardigheid doordat uw beweringen over uw vaders job niet overtuigend zijn. Los daarvan zijn er ook in uw verklaringen over de door u ingeroepen problemen elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaart u dat de maliks naar uw huis kwamen om het eerste bericht van de Taliban aan uw vader over te brengen. Uw vader was op dat moment aan het werk. Niemand van uw familie heeft uw vader ingelicht over de bedreiging toen uw vader nog aan het werk was. Jullie hebben gewacht met het hem te vertellen tot hij in verlof naar huis kwam (CGVS, p. 19). Gezien de ernst van de bedreiging en de Afghaanse context waarin het niet ondenkbaar is dat mensen die samenwerken met de Amerikanen geïsoleerd worden, is het evenwel niet aannemelijk dat uw familie uw vader niet meteen van de bedreiging op de hoogte zou hebben gebracht. U kan deze onaannemelijkheid ook niet uitklaren. U zegt dat jullie het telefoonnummer van uw vader niet kenden en hem dus niet konden waarschuwen. Uw vader zou immers wekelijks van sim-kaart veranderen. Wanneer wordt opgemerkt dat het nut van een gsm dan ver te zoeken valt, herhaalt u enkel dat uw vader van sim-kaart veranderde (CGVS, p. 20), zonder evenwel opmerkingen toe te voegen die uw relaas aannemelijk maken.

Uw vader zou niet gestopt zijn met zijn werk na deze eerste bedreiging. Pas na een tweede, gelijkaardige, bedreiging zou hij zijn werk hebben stopgezet. In uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u echter maar over één bedreiging gesproken, voorafgaand aan uw vaders stopzetten van zijn werk (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiermee geconfronteerd zegt u dat er wel twee bedreigingen waren. U verwijst simpelweg naar het taalverschil (CGVS, p. 14). Nochtans hebt u zelf beweert zo vlot Pashtou te spreken dat u uw problemen kan uiteenzetten in deze taal (CGVS, p. 3). U hebt Pashtou als taal voor het gehoor gekozen. U kan zich dus niet zomaar beroepen op een taalverschil of op problemen met een tolk om tegenstrijdigheden in uw verklaringen uit te klaren. U geeft geen andere opmerkingen die de aangehaalde tegenstrijdigheid kunnen uitleggen. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw aan het wankelen gebracht.

U maakt ook niet aannemelijk waarom uw vader de eerste bedreiging niet serieus zou hebben genomen. In Afghaanse context kan worden verwacht dat, als iemand bij de Amerikanen werkt en een bedreiging krijgt omwille van deze job, hij die bedreiging serieus zou nemen, ongeacht de afzender

ervan. U verklaart echter dat uw vader de bedreiging niet serieus nam, omdat hij niet zeker wist dat ze van de Taliban afkomstig was (CGVS, p. 20). Wanneer gevraagd wordt hoe uw vader na de tweede bedreiging dan wel zeker kon zijn over de zender van de bedreiging, verklaart u dat die tweede boodschap vermeldde dat het serieus was, geen grap (CGVS, p. 20). Het is echter weinig waarschijnlijk dat dit uw vader over de streep zou hebben getrokken, terwijl hij toch de eerste bedreiging genegeerd zou hebben.

Op het CGVS houdt u vol dat uw vader twee keer bedreigd werd omwille van zijn job. Daarna zou hij zijn job verlaten hebben. Op een avond nadat hij met zijn werk gestopt was, zou uw vader verdwenen zijn (CGVS, p. 18). Op uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u slechts één bedreiging voordat uw vader zijn werk zou hebben stopgezet. Toen de maliks nog een keer naar uw huis kwamen, zou uw vader ontvoerd zijn door de Taliban terwijl hij probeerde te ontsnappen (vragenlijst CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het grote verschil tussen beide verhalen, zegt u dat u dat niet gezegd heeft. U zegt dat er een fout moet gebeurd zijn in de vertaling. Geconfronteerd met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaring, na voorlezing, voor akkoord hebt ondertekend, zegt u dat er toch een fout is gebeurd. U voegt er evenwel aan toe dat als er een fout was u het gecorrigeerd zou hebben (CGVS, p. 19). Door simpelweg de schuld op de tolk te steken, kan u bovenstaande tegenstrijdigheid niet uitklaren. Gezien het belang van de verdwijning van uw vader, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u daarover eensluidende en coherente verklaringen kan afleggen. Dat u daartoe niet in staat bent, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U kan evenmin aannemelijk maken waarom uw vader, van wie geëist werd dat hij zijn job stopzette, nog steeds een doelwit zou zijn nadat hij de eis van de Taliban had ingewilligd. Uw vader zou volgens u immers ontvoerd zijn nadat hij met zijn werk gestopt was (CGVS, p. 21). U tracht dit bevreemdende element uit te klaren door te stellen dat de Taliban dachten dat uw vader nog steeds aan het werk was. U hebt echter ook beweerd dat de Taliban contactpersonen hadden in uw dorp, die hen informatie bezorgden (CGVS, p. 20). In dat licht is het niet waarschijnlijk dat de Taliban uw vader zouden ontvoeren in de veronderstelling dat uw vader nog werkte, terwijl zij zich gemakkelijk via de dorpelingen konden informeren over het doen en laten van uw vader alvorens tot drastische acties over te gaan. Met deze opmerking geconfronteerd zegt u alleen dat de Taliban toch dachten dat uw vader nog aan het werk was (CGVS, p. 21). U kan de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren.

Een week na uw vaders verdwijning zou u met heel het gezin naar uw ooms huis zijn verhuisd (CGVS, p. 21). Wanneer u spreekt over het bezoek van de Taliban aan uw huis, situeert u dat echter een maand na uw vaders verdwijning. Toch zouden jullie ten tijde van het bezoek van de Taliban nog in eigen huis hebben gewoond (CGVS, p. 18). Dat strookt niet met uw eerdere bewering dat u een week na uw vaders verdwijning al naar uw ooms huis bent verhuisd. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat het een maand was, niet een week (CGVS, p. 22). U past uw verklaring simpelweg aan, zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te leggen. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw bewering op de helling gezet. Ook eerder blijkt dat u de verhuis naar uw oom telkens op andere tijdstippen situeert. Waar u aanvankelijk stelt drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisd te zijn naar uw oom (CGVS, p. 8), past u die verklaring al snel aan wanneer blijkt dat deze strijdig is met uw beweringen over het tijdstip waarop uw vader verdwenen zou zijn. Ook hier zegt u simpelweg dat uw eerdere verklaring fout was, zonder een uitleg te geven aan de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS, p. 9). Ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen om naar u te zoeken. U kan echter niet aannemelijk maken waarom de Taliban u zouden viseren.

U verklaart dat de Taliban dachten dat u in uw vaders plaats in de luchthaven aan het werk was (CGVS, p. 22-23). Gevraagd waarom de Taliban dit zouden denken, terwijl u zich enkel bezig hield met school en werk op het land, verklaart u dat de Taliban niet van het dorp waren. Dan nog konden de Taliban, die wisten waar u woonde, te weten komen of zelf zien dat u niet naar de luchthaven van Jalalabad reisde. Met deze opmerking geconfronteerd verklaart u dat er ook jaloezie mensen er toe aanzet om iemand weg te willen uit het gebied (CGVS, p. 23). Met deze opmerking kan u de onwaarschijnlijkheid van uw eerdere opmerkingen niet uitklaren, noch aannemelijk maken waarom de Taliban zich tot u zouden richten.

Uw tijdsaanduidingen over het geheel van uw problemen zijn niet coherent. Zo verklaart u dat tussen de eerste bedreiging aan uw vaders adres en uw vertrek uit Afghanistan twee of drie maanden zaten (CGVS, p. 19). Tussen de eerste en de tweede bedreiging zouden ongeveer twee maanden hebben gezeten (CGVS, p. 18). Dan zou het nog twee maanden geduurd hebben eer uw vader verdween (CGVS, p. 14). Hierna zou er een maand zijn verstreken tot de Taliban naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Dan bent u nog een maand in uw ooms huis gebleven alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 23). In totaal beslaat uw relaas dus zes maanden, in plaats van de door u beweerde twee of drie maanden. De onmogelijkheid van uw tijdsaanduidingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het overige document dat u neerlegt, uw vaders taskara, kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Dit document zou hoogstens uw vaders identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van uw district inderdaad van dien aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Dara-i-Noor van de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen, zoals in de stad Jalalabad.

U bent een volwassen man. U bent geschoold en hebt werkervaring op het land (CGVS, p. 16). U bent verschillende keren in Jalalabad geweest (CGVS, p. 5) en bent dus min of meer bekend met deze stad. Naast de hoger beschreven problemen, die bedrieglijk werden gevonden, haalt u geen valabele elementen aan die u zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen. Gezien uw volwassen leeftijd en uw bekendheid met de stad Jalalabad, kan redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad kan vestigen. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad", dd. 23 oktober 2012; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“0. Verzoeker wenst door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoeker wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoeker heeft de indruk dat hij misbegrepen is geworden door het Commissariaat - Generaal naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

1. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat - Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als Vluchteling kan worden erkend.

2. De beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 30.05.2013 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

3. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris - Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.’

4. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn Q. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoeker met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat de verklaringen van verzoeker coherent, consistent en geloofwaardig zijn.

Verzoeker wijst erop dat zijn nationaliteit en etnisch origine geenszins door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vraag werd gesteld. Dit kon ook moeilijk anders, gelet op o.a. zijn taalkennis, zijn geografische kennis,...

Verzoeker kan enkel maar herhalen dat hij problemen ondervond omwille van zijn vader. Dat verzoeker

over de problemen van zijn vader geen sluitend antwoord kan geven, is geenszins van die aard dat zijn geloofwaardigheid hieronder zou lijden. Het Commissariaat - Generaal houdt door dergelijke interpretatie na te houden geenszins rekening met de jonge leeftijd van verzoeker. Verzoeker stelde zelf tijdens het interview dat veel van de zaken die hij weet over zijn vader, hem overgeleverd werden door derden.

Bovendien is het zo dat volgens de traditie in Afghanistan te kinderen wel weten waar hun vader werkt doch niet precies steeds weten wat het werk van hun vader inhoudt. Zelfs de echtgenotes worden hiervan niet steeds op de hoogte gebracht. Er werd door het CGVS op geen enkele manier rekening hiermee gehouden. Men kan de cultuur van in België immers geenszins vergelijken met de cultuur en gewoonten in Afghanistan.

Dat verzoeker geen afdoend bewijs kan bezorgen met betrekking tot het werk van zijn vader, doet het Commissariaat - Generaal onterecht hieraan twifelen. Vooreerst dient de verklaring op zich volstaan als bewijs. Bovendien wordt verzoeker door het Commissariaat - Generaal in een onmogelijke positie geplaatst. Het Commissariaat - Generaal verlangt van verzoeker bewijzen voor te leggen, terwijl het Commissariaat - Generaal de facto ieder Afghaans bewijsstuk per definitie als vals beschouwd. Ook het document dat door verzoeker werd voorgelegd, werd door het CGVS -overigens ten onrechte - bestempeld als zijnde een vals stuk. Verzoeker kan niet gehouden worden tot het onmogelijke...

5. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielaanvraag raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

6. Door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stroomingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoekster op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet).

(Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, aB. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008))

Nochtans blijkt uit de beslissingen van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen rekening werd gehouden met de leeftijd en zijn scholingsgraad. Door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met de lage scholingsgraad van verzoeker. Het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaat er bij haar beoordeling verkeerdelijk van uit dat verzoeker alles heeft vernomen uit eerste hand. Gelet op zijn jonge leeftijd, heeft verzoeker niet veel informatie vernomen omtrent het werk van zijn vader. Hetgeen hij weet, is hij te weten gekomen van zijn vader zelf...

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen die hij afgelegd heeft. Gezien de gevaarlijke positie waarin zijn vader verkeerde, is het niet onwaarschijnlijk dat hij regelmatig van SIM -kaart veranderde.

Het is na de tweede bedreiging dat de vader van verzoeker zijn werk gestaakt heeft. De reden waarom verzoeker dit op het eerste interview bij DVZ niet vermeld heeft is gelegen in het gegeven dat er geen detail's werden gevraagd. Verzoeker heeft enkel verteld dat na bedreiging zijn vader gestopt is met werken. Verzoeker kent geen details omtrent de vraag waarom zijn vader gestopt is met werken. Hij weet enkel dat hij bedreigd werd door de taliban. Zoals reeds aangehaald, worden er geen dergelijke zaken verteld aan de kinderen in de Afghaanse cultuur. Gezien de lage scholingsgraad van verzoeker is het bijzonder moeilijk voor verzoeker om zich in tijd en ruimte alle details te kunnen weergeven.

7. Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Welnu, verzoeker legde doorheen zijn asielaanvraag coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

8. Er dient dan ook te worden gesteld dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1, A (2), van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

9. Inzake de subsidiaire bescherming stelt het Commissariaat - Generaal zelf dat de regio waar verzoeker afkomstig van is in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Doch zij stelt verder dat hij dit kan vermijden door zich ergens anders te vestigen.

Verzoeker vindt dit bijzonder straf.... Hij zou zich maar moeten ergens anders vestigen zonder dat hij zicht heeft op een woning, zonder hulp van familie moederziel alleen. Uiteraard kan dit niet aanvaard worden. Verzoeker komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming, dit dient dan ook toegekend te worden.

Verzoeker wijst erop dat, indien het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is hij niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling zal worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie

b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

Verzoeker wenst in te gaan op de categorieën b) en c)

(i) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat het gebied waar hij afkomstig is valt onder de subsidiaire bescherming en als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden.

Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoeker verwijst terzake naar het standpunt van UNHCR inzake gedwongen terugkeer:

UNHCR stelt zich op het standpunt dat het niet verantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij geen sociaal netwerk heeft. Ook in Kaboel en andere steden is het volgens

UNHCR vrijwel onmogelijk een bestaan op te bouwen indien men de steun van de eigen gemeenschap moet ontberen. Dit geldt met name voor gedwongen terugkeerders afkomstig uit westerse landen.

Het uitgangspunt van UNHCR is dat de organisatie niet meewerkt aan gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Volgens UNHCR is de situatie van iemand die gedwongen terugkeert naar een gebied waar hij geen netwerk heeft niet te vergelijken met de positie van iemand die er bewust voor kiest om terug te keren en hiervoor informatie heeft kunnen inwinnen en zich anderszins heeft kunnen voorbereiden.

Voorts meent UNHCR dat van een persoon niet mag worden verlangd dat hij door onveilig gebied moet reizen teneinde op zijn veilige eindbestemming te arriveren. Verzoeker zal hiertoe genooddaakt worden in geval van gedwongen terugkeer.

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-ublicaties/ambtsberichten/2012/07/05/afghanistan-2012-07-04.html>

Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Verzoeker verwijst vooreerst naar hetgeen onder (i) werd uiteengezet

In haar nota "Human Consideration with regard to return to Afghanistan" wijst UNHCR er tenslotte op dat personen die het slachtoffer werden van ernstige trauma's, zoals verzoeker, iedere vorm van behandeling zullen moeten missen."

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er door de commissaris-generaal vooreerst op gewezen dat, hoewel verzoeker beweert slechts zeventien jaar te zijn, uit het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij is gebleken dat hij meer dan achttien jaar oud is waardoor verzoeker dus niet als minderjarige kan worden beschouwd. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is te overtuigen dat zijn vader op de luchthaven van Jalalabad werkte. Op verschillende vragen van de commissaris-generaal over de werksituatie van verzoekers vader, moest verzoeker immers het antwoord schuldig blijven. Dat verzoeker geen bijkomende informatie heeft vergaard over zijn vaders werk, terwijl deze met de dood werd bedreigd net omwille van zijn werk, doet volgens de bestreden beslissing afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Het document dat verzoeker voorlegt om te bewijzen dat zijn vader werkzaam was op de luchthaven van Jalalabad, is niet van die aard om de commissaris-generaal anders te doen besluiten. De vervolgingsfeiten die verzoeker toeschrijft aan de job van zijn vader, kunnen bijgevolg ook niet overtuigen. De commissaris-generaal vindt het verder bevreemdend dat de vader van verzoeker niet onmiddellijk werd ingelicht over de bedreiging die thuis ten aanzien van hem werd geuit, dat zijn vader niet gestopt is met zijn werk na de eerste bedreiging en dat zijn vader de eerste bedreiging niet serieus zou hebben genomen. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verder meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk kon maken waarom zijn vader nadat deze zijn job had stopgezet nog steeds een doelwit zou zijn van de taliban en waarom hij nu nog steeds zou worden gevisieerd door de taliban. De bestreden beslissing wijst er tevens op dat de tijdsaanduidingen over het probleem van verzoeker niet coherent zijn. Verzoeker is er, zo meent de bestreden beslissing, niet in geslaagd zijn vervolgingsfeiten aannemelijk te maken waardoor deze geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker

neergelegde taskara van zijn vader is luidens de bestreden beslissing niet in staat bovenstaande vaststellingen te veranderen. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet meent de commissaris-generaal dat verzoeker de gevaarlijke situatie in zijn district kan ontvluchten door zich in Jalalabad te vestigen. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker een volwassen man is die geschoold is en werkervaring op het land heeft. Verzoeker is verschillende keren in Jalalabad geweest en is dus bekend met de stad. Verzoeker haalt geen elementen aan die hem zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen. Na een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is de commissaris-generaal van mening dat er voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker uitdrukkelijk om gehoord te worden om zo de mogelijkheid te krijgen de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden zijn gerezen, recht te zetten. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet persoonlijk ter terechtzitting verschijnt, zodat hij zichzelf de kans ontnemt om zijn verklaringen te verduidelijken.

2.6. In zijn middel beweert verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de definitie uit het Vluchtelingenverdrag omwille van zijn coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen. Hij verwijst hierbij naar zijn nationaliteit en zijn etnische origine en de problemen die hij omwille van het werk van zijn vader ondervond. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal was echter duidelijk gebleken dat verzoeker bijzonder weinig informatie kon verschaffen over het werk van zijn vader, dat nochtans de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23 mei 2013, p. 11-15). Ter rechtvaardiging van zijn onwetendheid verschuilt verzoeker zich thans achter zijn jonge leeftijd en zijn lage scholingsgraad. Verzoekers jeugdige leeftijd kan geenszins een afdoende verschoningsgrond vormen voor het gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van zijn vader gezien hij zich beroept op problemen die ontstaan zijn uit deze activiteiten. Bovendien kan verzoeker zich niet baseren op zijn jeugdige leeftijd omdat hij blijkbaar ook zijn moeder had bevraagd over het werk van zijn vader, maar dat deze evenmin dienstige informatie kon aanreiken (Ibid., p. 14). De Raad merkt verder op dat van asielzoekers mag verwacht worden dat zij, zelfs wanneer ze slechts over een lage scholingsgraad beschikken, op elementaire kennisvragen die verband houden met de kern van hun asielrelaas op afdoende wijze kunnen antwoorden (cf. RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Verzoeker zou blijkens het gehoorverslag zelfs nooit hebben gevraagd naar bijkomende informatie van zijn vader zelf (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23 mei 2013, p. 15) omdat *“volgens de traditie in Afghanistan de kinderen wel weten waar hun vader werkt doch niet precies steeds weten wat het werk van hun vader inhoudt. Zelfs de echtgenotes worden hiervan niet steeds op de hoogte gebracht.”* (Verzoekschrift, p. 4). Deze uitleg ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht om desnoods achteraf bijkomende informatie te verzamelen over de exacte omstandigheden waarin zijn vader was tewerkgesteld. Op grond van de summiere informatie over de oorzaak van de problemen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Verzoeker beweert weliswaar dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen, maar hij zet nergens concreet uiteen waaruit deze ‘handicaps’ zouden blijken noch hoe uit de beslissing zou kunnen worden afgeleid dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.7. Van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de gebeurtenissen na de bedreigingen door de taliban, voert verzoeker aan dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen details werden gevraagd. Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd biedt echter geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Voor zover verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel, stipt de Raad aan dat dit slechts moet worden toegekend wanneer het verhaal waarachtig overkomt (RvS 4 juli 2002, nr. 108.847), hetgeen in casu niet het geval is. Verzoekers asielrelaas voldoet in elk geval niet aan de vereisten opgesomd in de door hem aangehaalde bepaling uit de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Gelet op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker is er geen reden om zijn relaas te toetsen aan de criteria uit het Vluchtelingenverdrag.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (EHRM, 4 december 2008 Y.t. Rusland). Het betoog van verzoeker over het standpunt van UNHCR naar aanleiding van de gedwongen terugleidingen naar Afghanistan is te dezen niet aan de orde omdat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding omvat. De blote beweringen van verzoeker in verband met zijn psychologische ontredde en de afwezigheid van behandeling voor trauma's in Afghanistan volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Naar aanleiding van het voorgestelde vestigingsalternatief in Jalalabad om aan de precare veiligheidssituatie in het district Dara-i-Noor in Nangarhar te ontsnappen, stelt verzoeker dat hij zich maar elders moet vestigen zonder dat hij zicht heeft op een woning of hulp van familie. Hiermee herhaalt verzoeker zijn beweringen die hij ook al tijdens zijn gehoor aanhaalde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 23 mei 2013, p. 24). Verzoeker slaagt er echter niet in de concrete overwegingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de eerste plaats blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het in Jalalabad relatief rustig is en dat er geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen werden gemeld (stuk 14, Landeninformatie, SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 8-9). Verder wordt in de beslissing gewezen op de scholing van verzoeker, zijn werkervaring en zijn eerdere bezoeken aan de stad die het redelijk karakter van het vestigingsalternatief in de verf zetten. De bewering van verzoeker dat hij door onveilig gebied zal moeten reizen om op zijn veilige eindbestemming te arriveren waarbij hij de vindplaats van de Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken weergeeft, volstaat niet om de objectieve informatie uit het administratief dossier te weerleggen waaruit blijkt dat de weg tussen Kabul en Jalalabad "volkomen veilig" is (Ibid., p. 10-11).

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN